

Arrest

nr. 254 815 van 20 mei 2021
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2020.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 1 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen, België zijn binnengekomen, samen met hun minderjarige zoon R.A., op 28 mei 2019 dienden op 4 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 21 december 2020 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekende brief van 22 december 2020 ter kennis gebracht.

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoeker, R.P.G.R., luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 04/06/2019

Overdracht CGVS: 07/08/2019

U had een eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 6 februari 2020 van 9u15 tot 16u35, bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester Bigham loco meester Chatchatrian, was van 9u15 tot 13u39 aanwezig. U had een tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 28 oktober 2020 van 10u tot 13u20, bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester Smekens loco meester Chatchatrian, was gedurende het hele persoonlijke onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U woonde samen met uw vrouw (D.D.R.S.D.C., CGVS (...)B, O.V. (...)) en zoon in kolonie Buenavista, gelegen in de gemeente van San Jacinto, departement San Salvador. De laatste drie maanden voor vertrek uit het land werkte u voor bedrijf Olocuilla Appareel gelegen in La Paz. Op 5 mei 2019, toen u te voet onderweg was naar uw werk, zag u 30 à 40 meter van uw huis bendeleden van MS13 iemand onder dwang meenemen. U stapte trager opdat de bendeleden u niet zouden zien en zich verder zouden kunnen verwijderen van u. Daarna zette u uw weg naar het werk verder. Toen u op 7 mei terugkeerde van uw werk, naderden twee bendeleden van MS13 u. De ene deed zijn hemd omhoog en toonde u een wapen, de andere zei dat u niets mocht zeggen. Ze gingen onmiddellijk weer weg en u had niet de kans gekregen te reageren. Op 16 mei kwam u thuis van het werk, parkeerde u uw auto en werd u aangesproken door de twee bendeleden. Een van hen gaf u een telefoon. De man aan de telefoon zei dat hij al wist dat u had gesproken en dat ze op groen licht aan het wachten waren. Indien volgens hen bleek dat u hen had verraden, waren uw dagen en die van uw familie geteld. Toen u de gsm teruggaf aan het bendelid, beval hij u hem \$50 te geven. Hij zei ook dat ze uw voertuig zouden gebruiken en dat u niet mocht weigeren. Uw echtgenote had vanuit het huis alles zien gebeuren, waardoor u haar op haar vraag meteen alle incidenten die u tot dan toe had verzwegen, vertelde.

Jullie beslisten dat jullie het land dienden te verlaten. Uw vrouw sprak die avond met haar broer die in de VS woont, om hem om financiële hulp te vragen. De volgende dag, op 17 mei, ging u werken en ging uw vrouw de paspoorten ophalen. Voor de aanvraag van het paspoort van een kind, dienen echter beide ouders aanwezig te zijn waardoor jullie op zaterdag 18 mei samen terug gingen. Gezien op zaterdag paspoorten enkel na afspraak kunnen worden opgehaald, dienden jullie een derde keer terug te gaan. Op 19 mei, zondagochtend, gingen jullie naar de mis. Terug op weg naar huis besliste u dat u een klacht wilde indienen. Eenmaal u voor de agent stond, bedacht u zich en vroeg hem slechts om algemene raad wat men kan doen indien men wordt lastig gevallen door een bendelid. De procedure die daarmee gepaard ging schrikte u af en u diende uiteindelijk geen klacht in. Diezelfde avond kwam een bendelid dat jullie kenden van toen hij nog kind was, bij jullie aankloppen. Hij verwittigde jullie om te vertrekken, omdat de bendeleden enkel nog op bevestiging aan het wachten waren om jullie te vermoorden. Op maandag 20 mei gingen u, uw vrouw en zoon de paspoorten afhalen en kochten jullie tickets naar België. Jullie keerden niet meer terug naar huis. Vanaf die dag verbleven jullie bij uw schoonvader, waar jullie opgesloten leefden. Op 26 mei 2019 verliet u samen met uw vrouw en zoon El Salvador en op 28 mei 2019 kwamen jullie aan in België. Op 4 juni 2019 diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt uw paspoort en identiteitskaart neer, evenals uw huwelijksakte, een Google Maps plattegrond, reistickets en enkele nieuwsberichten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. U vreest vermoord te worden door bendeleden van MS13, omdat u getuige was van een misdrijf en zij vermoedden dat u hen had verraden bij de politie.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient opgemerkt te worden er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen met MS-13. Ten eerste dient het opmerkelijke karakter van jullie gedrag, gelet op de context, te worden toegelicht. Op 16 mei werd u onderschept door twee bendeleden die u de boodschap doorgaven dat er slechts werd gewacht op bevestiging om u te vermoorden. Diezelfde avond beslisten u en uw vrouw dat jullie wegens het gevaar voor jullie leven, het land dienden te verlaten. Uw vrouw contacteerde onmiddellijk haar broer om hiervoor financiële hulp te vragen (CGVS I p. 10 en p. 11). De dringendheid van jullie vlucht blijkt uit jullie onmiddellijke keuzes en acties. Desondanks, bleven jullie gedurende enkele dagen nadat jullie de doodsb bedreiging hadden ontvangen in jullie huis wonen (CGVS I p. 12, p. 13 en p. 15). U verklaart dat u niet onmiddellijk kon vertrekken omdat jullie nog geen geld of paspoorten hadden (CGVS I p. 14). Dit verklaart op geen enkele wijze waarom jullie gewoon thuis bleven wonen.

Ook tijdens uw tweede onderhoud wordt u erop gewezen dat u had verklaard dat u vanaf u de gsm had gekregen, wist dat u een doodsvonnis had gekregen. Hierop wordt u gevraagd waarom u er voor koos om desondanks nog vier dagen te blijven en het leven van uzelf en uw gezin op het spel te zetten. U antwoordt niet op de vraag en herhaalt dat het om een doodsvonnis ging. Benadrukt dat dat inderdaad de essentie van de vraag is en gevraagd waarom u desondanks besloot vier dagen langer te blijven, geeft u een nietszeggend antwoord. U zegt dat u helemaal niets over hen had gezegd. U kon ook niet gewoon weglopen of naar uw familie gaan omdat u hen dan in gevaar bracht. Het enige wat u kon doen was hopen dat het voorbij ging. Dit is volstrekt niet overtuigend. U verklaart verder dat u niet zomaar kon weggaan, want ze zouden u niet hebben laten gaan (CGVS II p. 10). Echter bleef u ook gewoon naar het werk gaan tot 20 mei (CGVS I, p. 8) en gingen jullie ook de paspoorten halen, waarna jullie waardoor uw stelling dat ze u niet lieten gaan weinig steek houdt.

Uw vrouw verklaart dat in de hypothese dat jullie wel geld en paspoorten hadden gehad, jullie onmiddellijk zouden zijn vertrokken (CGVS (...)B II p. 9). Dat men zich bij een vrees voor zijn leven kan permitteren om, op de plaats van bedreiging, te wachten op het regelen van paspoorten of het ontvangen van geld is vreemd en doet vragen opwerpen. Dit is des te vreemder gezien u verklaart dat er verschillende migratiediensten zijn in El Salvador waar men paspoorten kan afhalen (CGVS II p. 11).

Wanneer u wordt gevraagd waarom u niet naar uw schoonvader kon verhuizen om dan daar de paspoorten te regelen, zegt u dat uw schoonvader op het platteland woont en dat jullie er niet aan hebben gedacht daar ergens te gaan. Wanneer u wordt gevraagd hoe het komt dat jullie er niet aan dachten dat jullie jullie paspoorten ergens anders konden aanvragen, zegt u dat de Protection Officer gelijk heeft en dat het niet in jullie is opgekomen (CGVS II p. 12). Jullie dienden bijgevolg niet in Buenavista te blijven omwille van paspoorten, hetgeen jullie verklaren de hoofdzakelijke reden te zijn voor jullie laattijdige vertrek. Jullie vreesden voor jullie leven; op elk moment kon het bevel tot jullie moord worden gegeven. Dat vervolgens noch u, noch uw vrouw er niet aan zouden hebben gedacht dat jullie elders paspoorten konden aanvragen, is gezien de context weinig aannemelijk. Verder is ook het wachten op geld geen aannemelijke verklaring voor waarom jullie in Buenavista zouden blijven. Uw vrouw verklaart dat jullie niet bij uw schoonvader konden wachten op de transactie van het geld, omdat hij op een afgelegen plek woont en de dichtstbijzijnde geldautomaat ver daar vandaan is (CGVS (...)B II p. 6). Gelet op de levensbedreigende context overtuigt deze verklaring niet. Er is voorts geen aannemelijke verklaring voor jullie laattijdige vertrek uit jullie wijk, wat de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig in het gedrang brengt.

Voorts is het vreemd dat u besliste om na de bedreiging, als strategie, uw dagdagelijkse routine voort te zetten (CGVS I p. 14 en p. 15). Zo besliste u vreemd genoeg om de volgende dag, zoals gewoonlijk, naar uw werk te gaan (CGVS I p. 12). Wanneer u wordt gevraagd waarom u dit deed, zegt u dat u geen wantrouwen wilde wekken. Jullie deden gewoon normaal verder, want jullie hadden angst hen te doen denken dat u hen inderdaad had verraden (CGVS I p. 15). Dat u de reflex zou hebben om de dag na uw doodsb bedreiging te gaan werken, is echter in eerste instantie een bedenkelijke handelswijze voor iemand die voor zijn leven vreest.

Bovendien gingen jullie zondagochtend nog naar de mis (CGVS I, p. 12). U verklaarde dat jullie de gewoonte hadden om naar de kerk te gaan en dat door hetgeen was gebeurd, u ook de nood voelde om te gaan. Dit is opmerkelijk. Om namelijk naar de kerk te gaan, diende u uw wijk te verlaten (CGVS II, p. 5). Dit betekent dat u zich diende te begeven langs de plaats aan de ingang van de wijk, waar de postes zich ophouden om alles in het oog te houden (CGVS I p. 16 en CGVS II p. 3). Na de misviering keerde u terug naar huis en diende u opnieuw voorbij deze plaats te komen. Wanneer u er op wordt gewezen dat u zich hierdoor aan een onnodig risico bloot stelde, zegt u dat de bendeleden overal zaten en de hele zone in het oog hielden. Als ze het bevel hadden gekregen jullie te doden, kon het eender wanneer gebeuren (CGVS I p. 16). Uw vrouw zegt in dit verband dat jullie op een zo normaal mogelijke manier voorbij de ingang reden. Wanneer haar wordt gevraagd of jullie juist geen argwaan konden wekken door daar voorbij komen en de indruk te geven dat jullie op een 'verborgen' manier wilden ontsnappen, antwoordt zij simpelweg 'nee' (CGVS (...)B II p. 2). Gevraagd waarom zij dit zo overtuigd zegt, zegt ze slechts dat jullie een normaal leven hadden en jullie zich met niemand bemoeiden. Jullie hadden die angst niet. Gevraagd of jullie dan niet de angst hadden dat de postes jullie voorbijgang zouden interpreteren als een vlucht, antwoordt zij opnieuw slechts 'nee'. Gevraagd waarom niet, gezien jullie doodsb bedreigingen hadden gekregen, zegt zij dat jullie het gevoel hadden dat jullie het op zo een natuurlijk mogelijke manier moesten doen, net om geen vermoedens op te wekken. Haar vage verklaringen overtuigen niet. Gevraagd of het dan volgens haar een extra risico inhield om zich voorbij die plek te begeven, zegt zij plots dat dat zeker zo was (CGVS (...)B II p. 3). Deze plotse verklaring is onlogisch, gelet op wat uw vrouw eerder verklaarde. Jullie onvoorzichtige optreden, dat jullie verkondigen als zijnde een strategie om zich zo onverdacht mogelijk te doen uitschijnen, doet gelet op de context afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tijdens uw eerste interview verklaarde u dat vertrekken uit de wijk een risico was, net zoals daar te blijven (CGVS I p. 15). Wanneer de postes die aan de ingang van de wijk staan iets verdachts zien, verwittigen zij de bendeleden die zich in de wijk bevinden opdat zij zouden handelen (CGVS II p. 3 en p. 4). Jullie konden na uw onderschepping op 16 mei echter de wijk verschillende keren probleemloos verlaten; onder andere om naar het werk te gaan, meerdere keren paspoorten op te halen en naar de kerk te gaan. Hieruit blijkt niet dat jullie last ondervonden om de wijk te verlaten. Wanneer u hier op wordt gewezen en gevraagd dat te verklaren, antwoordt u slechts dat toen ze u de gsm gaven, ze nog op bevestiging aan het wachten waren over of u had gepraat of niet. Ze hadden die bevestiging nog niet gekregen, wat jullie de tijd gaf om de zaken nog in orde te brengen. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd waarom u vorige keer zei dat u niet vertrok uit de wijk omdat u op die manier schuld zou bekennen, wat een even groot risico zou vormen als blijven in de wijk, zegt u dat weggaan iets anders is dan vluchten.

Als ze u bedreigen en u vlucht daarna weg, dan bevestigt u dat u diegene bent die hen heeft verraden. Gevraagd hoe de bendeleden zouden kunnen weten of u de wijk slechts verlaat of vlucht, zegt u dat het een signaal zou zijn voor hen indien zij jullie spullen of koffers uit het huis zouden zien halen (CGVS I p. 12 en CGVS II p. 11). Deze verklaring overtuigt niet.

U heeft op maandag 20 november met weinig spullen, zonder koffers, de wijk verlaten en bent niet meer teruggekeerd (CGVS II p. 13). U had hetzelfde enkele dagen eerder kunnen doen.

Verder is de handelwijze van de bende zoals deze naar voren komt uit uw verklaringen uiterst merkwaardig. Zo is het immers vreemd dat de bende u zou waarschuwen dat jullie misschien vermoord zouden worden, maar dat zij voorlopig nog aan het wachten waren op bevestiging van bovenaf. Gezien zij jullie dan alle mogelijkheid gaven om te vluchten houdt dit maar weinig steek. Dat de bende jullie ook nog eens keer op keer zomaar lieten gaan wijst er geenszins op dat zij jullie zouden viseren. Indien zij jullie wilden vermoorden, zoals u beweert, houdt het weinig steek dat ze jullie eerst waarschuwen en dan zonder problemen steeds laten vertrekken.

Dat u voorts, nadat u drie dagen eerder met de dood werd bedreigd, simpelweg de deur zou open doen voor een bendelid –dat u weliswaar reeds enige tijd kende- om met hem op straat een gesprek te voeren, is vreemd (CGVS I p. 26 en CGVS (...)B I p. 11). Wanneer u wordt gevraagd waarom u besliste de deur open te doen, zegt u dat u vanaf uw voordeur kon zien wie het was en dat u ook niets anders kon doen dan openen. Gevraagd waarom u dit zegt en erop gewezen dat u toch kon beslissen om niet open te doen, zegt u gewoon 'ja'. Nogmaals gevraagd waarom u op zo een cruciaal moment -uw leven was in gevaar- de deur open deed voor L., zegt u dat u hem kende en dat u niet dacht dat hij u of uw familie iets zou aandoen (CGVS II p. 8). U wordt er op gewezen dat los van het feit dat u hem kende van sinds hij klein was en hem toen eten gaf, L. intussen bendelid was geworden. U wordt gevraagd hoe het komt dat het niet in u opkwam dat het een probleem zou kunnen vormen voor u indien u de deur open deed, gelet op de doodsb bedreiging die u had gekregen. U zegt slechts dat u niet dacht dat hij u iets zou aandoen en dat u er ook geen spijt van heeft dat u de deur heeft open gedaan; anders zouden jullie namelijk niet meer in leven zijn (CGVS II p. 8 en p. 9). Deze simpele verklaring overtuigt, gelet op de context, niet. Bovendien houdt het geen steek dat u verklaart dat u dankzij de waarschuwing van L. nog steeds in leven bent (CGVS II, p. 9). Hij gaf u niet meer informatie dan die u al had en waarschuwde u slechts om te vertrekken omdat de bendeleden op bevestiging aan het wachten waren (CGVS I p. 12). Uw verklaringen omtrent het bezoek van L. doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het in dit opzicht ook weinig aannemelijk dat L. jullie openlijk, op straat, zou komen waarschuwen om te vluchten. Door jullie te komen waarschuwen, en hierdoor in te gaan tegen de wil van de bende, nam hij een risico op zijn eigen leven. Gevraagd wat u denkt dat de reden is dat L. dit zou doen, zegt u slechts dat u denkt dat hij jullie apprecieerde en dat hij jullie wilde bedanken omdat jullie hem niet hebben laten sterven van de honger (CGVS II p. 9). Deze verklaring overtuigt niet. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat discipline, vertrouwen, loyaliteit en overgave de hoofdzakelijke principes of 'richtlijnen' vormen voor de bende. Bendes eisen bijgevolg absolute loyaliteit van hun leden, diens families en partners. Daden die worden beschouwd als daden van verraad –waaraan L. zich wel degelijk schuldig maakte- worden gewoonlijk bestraft met de dood. Dit risico kan zich eveneens uitbreiden tot leden van de familie. Dat dit jonge bendelid zijn bende zou verraden en u –op zodanig onvoorzichtige wijze- zou komen informeren, is gelet op deze informatie weinig aannemelijk. Het incident met L. doet daarom ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tot slot wat betreft L. is het opvallend dat zowel u als uw vrouw het nalieten zijn bezoek te vermelden op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en dit slechts voor een eerste keer deden tijdens jullie persoonlijk onderhoud (CGVS I p. 11 en CGVS (...)B p. 7). Gevraagd waarom, zegt u slechts dat het u is ontglipt. Dit valt geenszins te rijmen met uw verklaring dat u nog in leven zou zijn dankzij de waarschuwing van L. (CGVS II, p. 9). Erop gewezen dat noch u noch uw vrouw er iets over zeiden op DVZ, zegt u slechts dat u niet weet waarom dat zo is (CGVS I p. 26). Uw vrouw zegt slechts dat haar werd gezegd dat ze kort de feiten moest opnoemen en dat ze tijdens het interview meer tijd zou hebben om alles uit te leggen (CGVS (...)B I p. 8). Deze vage verklaringen kunnen het feit dat jullie beiden het incident niet vermelden moeilijk rechtvaardigen.

Ook is het opvallend dat u plots uit wanhoop de reflex had –ondanks dat u het uiteindelijk niet deed- om klacht in te dienen bij de politie, terwijl u juist daarom werd bedreigd door de bendeleden. Voornamelijk uw beslissing om dit te doen in het politiekantoor in uw eigen gemeente, San Jacinto, te gaan (CGVS (...)B I p. 11).

De MS13, de bende door wie u met de dood werd bedreigd- heeft de controle over heel San Jacinto (CGVS I p. 6). Dat u hen de kans zou geven u het politiekantoor te zien binnen stappen doet ernstig twijfelen aan uw vrees, en daarom ook aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts is het vreemd dat u bent gaan onderduiken bij uw schoonouders, maar dat u niet weet welke bende daar aanwezig is (CGVS II p. 5). Uw vrouw weet dit evenmin (CGVS (...)B II p. 2). Wanneer u wordt gevraagd waarom u dit niet weet, zegt u dat dat is omdat u geen band heeft met de ouders van uw echtgenote. Zij hadden jullie huwelijk niet aanvaard, dus jullie gingen nooit bij hen op bezoek. Wanneer u wordt gevraagd of jullie zich niet hebben geïnformeerd over de aanwezigheid van bendeleden daar met het oog op mogelijke problemen bij binnenkomst in de wijk, zegt u dat dat gebied een neutrale zone is. Plots zegt u dat er naast de kerk wel een bende is. Vreemd genoeg zegt u dat u weet dat de bendeleden onderling communiceren en dat als ze iemand willen vinden, ze dat ook doen. Ze kunnen zich zelf echter niet teleporteren en die persoon dezelfde dag of binnen drie dagen vinden (CGVS II p. 5). Indien u werkelijk problemen heeft met bende MS, mag logischerwijs van u worden verwacht dat u zich ten minste informeert over hun aanwezigheid op de plek waar u gaat onderduiken. Dat u dit niet heeft gedaan en bovendien nog steeds niet weet welke bende daar aanwezig is, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tot slot is de aard van zowel de verklaringen die u aflegt als die uw vrouw aflegt op DVZ verschillend in vergelijking met die op het CGVS. Zo blijkt uit uw DVZ-verklaringen dat u eerst naar de politie ging met het oog op het indienen van de klacht, en dat hierna verschillende arrestaties gebeurden. Hierna werd u met de dood bedreigd (CGVS vragenlijst, vraag 5). U doet uitschijnen dat uw bezoek aan het politiekantoor de aanleiding was voor de bendeleden om te vermoeden dat jullie hen hadden verraden, terwijl uit uw verklaringen op het CGVS blijkt dat u pas na de bedreigingen naar de politie ging. Gevraagd hoe het komt dat uw verklaringen verschillen, zegt u slechts dat bij DVZ de nadruk lag op 'kort antwoorden' en dat dit moeilijk is voor u. U was geïntimideerd, zenuwachtig en het kan zijn dat bepaalde dingen u hierdoor ontglipten (CGVS I p. 25). Dit is niet overtuigend.

Uw vrouw bracht op de DVZ zelfs een nog ander relaas aan. Zij verklaarde toen dat de bende u contacteerde met de eis om met hen mee te werken. U moest hen geld geven en uw auto. Jullie gingen vervolgens naar de politie en zij vroegen uw man om met hen mee te werken. Enkele dagen later was er een politieoperatie en werd er een bendelid gearresteerd. Na deze operatie was het minder gevaarlijk voor jullie en konden jullie vertrekken (CGVS (...)B vragenlijst, vraag 5). Dit komt bezwaarlijk overeen met het relaas dat u uiteenzet op het CGVS. Wanneer uw vrouw hierop wordt gewezen, antwoordt zij naast de kwestie. Ze zegt slechts dat wanneer men klacht indient, men moet meewerken met de politie. Dat weekend waren er operaties en werden er bendeleden van de kolonie gearresteerd. Wanneer uw vrouw nogmaals wordt gewezen op het verschil in verklaringen van jullie beiden op DVZ en op het CGVS, zegt zij slechts dat het misschien komt doordat men tegen haar zei een korte versie te geven en de tweede keer meer in detail (CGVS (...)B I p. 12). Dat jullie beiden de feiten anders weergaven op DVZ brengt de geloofwaardigheid van uw relaas verder in het gedrang. De vage verklaringen die jullie beiden afleggen om de tegenstrijdigheid uit te leggen, kunnen de geloofwaardigheid niet herstellen.

Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw Salvadoraanse nationaliteit, die niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. Uw huwelijksakte, een Google Maps plattegrond en uw reistickets hebben geen betrekking op de inhoud van uw relaas en zijn bijgevolg niet relevant voor uw dossier. De nieuwsberichten die u neerlegde handelen over de algemene veiligheidssituatie in El Salvador. U dient echter concrete feiten aan te brengen die verband houden met uw persoonlijke situatie om een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in El Salvador volstaat niet.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust.

Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoekster, D.D.R.S.D.C., luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 04/06/2019

Overdracht CGVS: 07/08/2019

U had een eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 6 februari 2020 van 11u15 tot 17u30, bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester Bigham loco meester Chatchatrian, was van 11u15 tot 12u15 aanwezig. Uw advocaat meester Smekens loco meester Chatchatrian was van 16u41 tot 17u30 aanwezig. U had een tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 28 oktober 2020 van 14u23 tot 15u55, bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester Smekens loco meester Gaspart, was gedurende het hele persoonlijke onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U woonde samen met uw man (R.P.R.G., CGVS (...), O.V. (...)) en zoon in kolonie Buenavista, gelegen in de gemeente van San Jacinto, departement San Salvador. De laatste drie maanden voor vertrek uit het land werkte uw man voor bedrijf Olocuilta Apparel gelegen in La Paz. U zelf werkte niet meer sinds de geboorte van uw zoon. Op 5 mei 2019, toen uw man te voet onderweg was naar zijn werk, zag hij 30 à 40 meter van jullie huis bendeleden van MS13 iemand onder dwang meenemen. Hij stapte trager opdat de bendeleden hem niet zouden zien en zich verder zouden kunnen verwijderen van hem. Daarna zette hij zijn weg naar het werk verder. Toen uw man op 7 mei terugkeerde van zijn werk, naderden twee bendeleden van MS13 hen. De ene deed zijn hemd omhoog en toonde uw man een wapen, de andere zei dat uw man niets mocht zeggen. Ze gingen onmiddellijk weer weg en uw man had niet de kans gekregen te reageren. Op 16 mei kwam uw man thuis van het werk, parkeerde hij de auto en werd hij aangesproken door de twee bendeleden. Een van hen gaf hem een telefoon. De man aan de telefoon zei dat hij al wist dat uw man had gesproken en dat ze op groen licht aan het wachten waren. Indien volgens hen bleek dat uw man hen had verraden, waren zijn dagen en die van zijn familie geteld. Toen uw man de gsm teruggaf aan het bendelid, beval hij hem \$50 te geven. Hij zei ook dat ze jullie voertuig zouden gebruiken en dat hij niet mocht weigeren. U had vanuit het huis alles zien gebeuren, waardoor uw man u op uw vraag meteen alle incidenten die hij tot dan toe had verzwegen, vertelde.

Jullie beslisten dat jullie het land dienden te verlaten. U sprak die avond met uw broer die in de VS woont, om hem om financiële hulp te vragen. De volgende dag, op 17 mei, ging uw man werken en ging u de

paspoorten ophalen. Voor de aanvraag van het paspoort van een kind, dienen echter beide ouders aanwezig te zijn waardoor jullie op zaterdag 18 mei samen terug gingen. Gezien op zaterdag paspoorten enkel na afspraak kunnen worden opgehaald, dienden jullie een derde keer terug te gaan. Op 19 mei, zondagochtend, gingen jullie naar de mis. Terug op weg naar huis besliste uw man dat hij een klacht wilde indienen. Eenmaal hij voor de agent stond, bedacht hij zich en vroeg hem slechts om algemene raad wat men kan doen indien men wordt lastig gevallen door een bendelid. De procedure die daarmee gepaard ging schrikte jullie af en uw man diende uiteindelijk geen klacht in. Diezelfde avond kwam een bendelid dat jullie kenden van toen hij nog kind was, bij jullie aankloppen. Hij verwittigde jullie om te vertrekken, omdat de bendeleden enkel nog op bevestiging aan het wachten waren om jullie te vermoorden. Op maandag 20 mei gingen u, uw man en zoon de paspoorten afhalen en kochten jullie tickets naar België. Jullie keerden niet meer terug naar huis. Vanaf die dag verbleven jullie bij uw vader, waar jullie opgesloten leefden. Op 26 mei 2019 verliet u samen met uw man en zoon El Salvador en op 28 mei 2019 kwamen jullie aan in België. Op 4 juni 2019 diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt uw paspoort en identiteitskaart neer, evenals het paspoort van uw zoon.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven als uw man. In het kader van zijn verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing aangaande deze zelfde motieven luidt als volgt:
[idem bestreden beslissing verzoeker]

Bijgevolg kan u evenmin een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen.

Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw Salvadoraanse nationaliteit, die hier niet onmiddellijk betwist wordt. Hetzelfde geldt voor het paspoort van uw zoon.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvador.retouraupaysdesressortissants20200109.pdf>), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het

aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdrede was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op

ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De heer R.P.G.R. (verzoeker) (RvV 256 483) en mevrouw D.D.R.S.D.C. (verzoekster) (RvV 256 485) zijn echtgenoten. Verzoekers beroepen zich blijkens de inhoud van de bestreden beslissingen en de verzoekschriften op dezelfde motieven. Met het oog op een goede rechtsbedeling en gelet op hun onderlinge verknochtheid worden de voormelde zaken gevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. In het verzoekschrift in hoofde van verzoeker, dat werd overgenomen in het verzoekschrift van verzoekster, wordt een schending aangevoerd van de volgende bepalingen:

*"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.
Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.
Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."*

In het verzoekschrift in hoofde van verzoeker, dat werd overgenomen in het verzoekschrift in hoofde van verzoekster, werd met betrekking tot de vluchtelingenstatus vooreerst toegelicht als volgt:

"II.1.1. Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en dat verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Verwerende partij stelt het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij merkt op dat verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert. Verzoekende partij heeft uitgebreid verteld over de bedreigingen en afpersingen door de bendeleden die verzoekende partij hebben gedwongen om haar land te verlaten. Het feit dat de daden van de bendes niet hoofdzakelijk politiek ingegeven zijn, betekent niet dat zij niet gewelddadig te werk gaan en dat het leven van verzoekende partij niet in gevaar zou zijn.

II.1.2. Verwerende partij stelt het vreemd te vinden dat verzoekende partij nog 4 dagen in haar eigen huis bleef nadat er een doodsvonnis tegen haar familie was uitgesproken:

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij stelt alles heel erg zwart en wit voor. Verzoekende partij en haar gezin konden niet van de ene dag op de andere dag alles achterlaten en vertrekken. Zij moesten eerst de financiële middelen trachten te vinden en hun paspoorten regelen Zoals zij hebben verklaard, werd op 16 mei via de telefoon gezegd dat de bendeleden 'nog op groen licht' aan het wachten waren om hen te vermoorden:

[citaat bestreden beslissing]

En p. 15 CGVS I

[Notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker 1, stuk 4, p. 15]

In die zin hoopten verzoekende partij en haar gezin dat zij nog even de tijd hadden om alles op orde te brengen. Het gevaar werd echter imminent toen het bendelid dat zij sinds zijn kindertijd kenden, hen kwam waarschuwen dat zij toestemming hadden om verzoekende partij en haar gezin te vermoorden en dat zij moesten vluchten - wat verzoekende partij ook heeft gedaan.

Verwerende partij heeft zich klaarblijkelijk op geen enkel ogenblik trachten in te leven in de situatie waarin verzoekende partij en haar gezin zich bevonden.

II.1.3 Vervolgens vindt verwerende partij het vreemd dat verzoekende partij en haar echtgenote hun dagelijkse routine verder zetten:

[citaat bestreden beslissing]

Wat hadden verzoekende partijen dat moeten doen? Zij wilden ook geen argwaan wekken of verdacht opstellen om de bendeleden te alarmeren van hun nakende vlucht en besloten daarom om hun dagelijks

leven voort te zetten in afwachting van hun vlucht. Verzoekende partij heeft tevens verklaard dat het even gevaarlijk was om in allerijl de wijk te verlaten als het was om er te blijven: p. 14 -15

CGVS I

[Notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker 1, stuk 1, p. 14-15]

(...)

[Ibid., p. 15]

II.1.3. Verwerende partij vindt tevens het gedrag van de bendelen 'vreemd' verwijt ook dit aan verzoekende partij:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij kan uiteraard niet verantwoordelijk gehouden worden voor de handelswijze van de bendeleden. Zij heeft verteld wat er is gebeurd. Verwerende partij mag het dan wel vreemd vinden, dit vormt absoluut geen objectief element om het relaas en de gebeurtenissen in twijfel te trekken.

Dat zij de deur opendeden voor een bendelid, komt omdat zij deze bendelid, L. al jaren kenden en hem hadden zien opgroeien. Hoewel zij hem niet voor de volle honderd procent vertrouwden, gingen zij er ook niet van uit dat hij hen zou vermoorden en vertrouwden zij hem op zijn woord dat de dreigingen uitgevoerd gingen worden.

II.1.4. Verwerende partij verwijt verzoekende partij tevens bepaalde zaken niet te hebben verteld op de DVZ dan wel tegenstrijdig te hebben verteld:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij werd op de DVZ aangemaand om het kort te houden en alles samen te vatten. Er werd haar verzekerd dat zij op het CGVS over voldoende tijd zou beschikken om alles in detail uiteen te zetten. Verwerende partij had twee gehoren nodig om het volledige relaas van verzoekende partij te begrijpen. Het gaat dan ook niet op haar te verwijten bepaalde zaken niet te hebben vermeld in het gesprek van amper een half uur op de DVZ. Verzoekende partij volhardt dan ook in haar verklaringen zoals gedaan op het CGVS.

II.1.5. Verwerende partij vindt het tevens vreemd dat verzoekende partij eerst een klacht wilde neerleggen en zich daarna bedacht:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij zat in een tweestrijd en wist niet wat zij moest doen om haar gezin te beschermen. Enerzijds wilde zij klacht neerleggen bij de politie, maar anderzijds was zij ook bang dat deze klacht zou lekken gezien bendeleden ook heel veel politieagenten in hun greep hebben. Zij was bang dat dit meer kwaad dan goed zou doen. Andermaal heeft verwerende partij zich niet kunnen inleven in het leefwereld van verzoekende partij.

II.1.6 Het is duidelijk dat verwerende partij de werking van de bendes in El Salvador niet kent. Verzoekende partij werd bedreigd. Zij kon geen kant meer op.

Zij begrijpt dan ook niet hoe verwerende partij kan stellen dat er geen gevaar zou zijn voor haar leven bij terugkeer naar El Salvador.

Uit de motivering van verwerende partij blijkt dan ook hoe onredelijk en onvoorzichtig verwerende partij te werk is gegaan bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekende partij.

Verzoekende partij meent dan ook dat zij weldegelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus."

In het verzoekschrift in hoofde van verzoeker – dat werd overgenomen in het verzoekschrift in hoofde van verzoekster – wordt aangevoerd dat verzoeker minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hij citeert de motieven van de bestreden beslissing over artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en stelt niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal op basis van deze motieven kan stellen dat hij zonder gevaar voor zijn leven kan terugkeren naar El Salvador. Hij stelt verder dat het rapport waarop de commissaris-generaal zich baseert achterhaald is en wijst erop dat anno 2020 de (humanitaire) situatie in El Salvador, dat wordt gerund door bendes en wordt gezien als een van de gevaarlijkste landen ter wereld, volledig ontspoord is. Hij citeert hierbij uit een persartikel van 22 november 2019 uit The Guardian en uit een artikel van 30 november 2019 uit Foreign Policy.

Verder voert verzoeker aan dat de situatie volledig dreigt te ontsporen door de huidige coronacrisis. Hij meent dat de commissaris-generaal bezwaarlijk kan volharden dat hij kan terugkeren naar El Salvador en er een menswaardig leven lijden. Immers, niet enkel zullen verzoekers geconfronteerd worden met bendes die hen afpersen, zij zullen tevens geen werk vinden door de huidige coronacrisis, noch zullen zij de noodzakelijke medische zorg kunnen krijgen indien zij besmet raken met de ziekte.

In het verzoekschrift in hoofde van verzoeker, dat werd overgenomen in het verzoekschrift in hoofde van verzoekster, wordt dan ook besloten als volgt:

"II.1.6. Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens het statuut van subsidiaire bescherming aan verzoekende partij geweigerd heeft.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel."

3.1.2. In de aanvullende nota's van 19 maart 2021 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- de COI Focus *"Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire"* van Cedoca van 17 december 2020;
- de COI Focus *"Salvador. Situation sécuritaire"* van Cedoca van 12 oktober 2020.

3.2. De Raad onderzoekt de verzoeken om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

3.3. Verzoekers slagen er niet in de aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoekers' verweer in de verzoekschriften in wezen beperkt blijft tot het volharden in hun vrees voor vervolging en het herhalen van hun verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slagen zij er echter niet in om afbreuk te doen aan de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissingen. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal aldus bij dat de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsfeiten wordt ondergraven door de vaststellingen dat (i) het niet aannemelijk is dat verzoekers nog enkele dagen na de doodsb bedreigingen door de bende MS in hun huis zouden zijn blijven wonen en hun verklaringen hierover niet kunnen overtuigen, (ii) het evenmin aannemelijk is dat verzoeker nog zou gaan werken en (iii) verzoekers nog naar de kerk zouden gaan, (iv) uit verzoekers' verklaringen niet kan blijken dat zij problemen hadden om hun wijk te verlaten en hun verklaringen hierover niet aannemelijk zijn, (v) het door verzoekers beschreven gedrag van de bendeleden tevens ongeloofwaardig is, (vi) het verder ongeloofwaardig is dat verzoeker na de doodsb bedreigingen door de bende zijn deur zou opendoen voor een bendelid, zelfs al kent hij deze persoon en (viii) het evenmin aannemelijk is dat dit bendelid verzoekers openlijk zou komen waarschuwen om te vluchten, (ix) verzoekers het bezoek van dit bendelid niet vermeld hebben bij aanvang van de procedure, (x) het tevens ongeloofwaardig is dat verzoeker de reflex had om een klacht in te dienen bij de politie terwijl hij juist om deze redenen zou bedreigd worden door bendeleden, (xi) het verder niet aannemelijk is dat verzoeker niet weet welke bende aanwezig is op de plaats waar zij gingen onderduiken, (xii) verzoekers tegenstrijdige verklaringen aflegden over hun problemen bij aanvang van de procedure en tijdens de persoonlijke onderhouden.

Verzoekers herhalen in hun verzoekschriften hun verklaringen dat zij hun woning niet meteen konden achterlaten omdat zij financiële middelen dienden te vinden en hun paspoorten dienden te regelen, doch de Raad wijst erop dat zij met dit verweer eraan voorbijgaan dat in de bestreden beslissingen reeds op pertinente en correcte wijze werd geoordeeld dat deze verklaringen niet overtuigen en aldus niet worden aanvaard ter verschoning van hun nalatigheid om hun woning zo snel mogelijk te verlaten, gelet op de risico's die uitgingen van de bedreigingen voor hun leven door de bendeleden. Verzoekers voeren verder geen concrete of dienstige argumenten aan die afbreuk kunnen doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissingen op dit punt.

Waar verzoekers aanvoeren dat zij hoopten dat zij nog even de tijd hadden om alles in orde te brengen omdat de bendeleden zeiden dat zij nog op een bevestiging wachten om hen te vermoorden, merkt de Raad op dat ook dit geenszins een overtuigende verklaring kan vormen voor hun nalatigheid om zo snel mogelijk het huis te verlaten, gelet op de risico's die met zulk gedrag gepaard gingen. Verzoekers konden immers niet weten op welk moment de bende zou besluiten om effectieve actie te ondernemen om hen te vermoorden, zodat het niet geloofwaardig is dat verzoekers het risico zouden nemen om in hun huis en

wijk te blijven wonen terwijl zij er, volgens hun verklaringen, op elk moment het gevaar liepen om te worden vermoord door bendeleden.

Bovendien blijkt uit verzoekers' verklaringen niet dat zij gedurende de periode dat zij hun vertrek aan het voorbereiden waren ondergedoken dienden te leven, nu de bestreden beslissingen er terecht op wezen dat verzoeker nog ging werken en verzoekers nog naar de kerk gingen. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat dergelijk gedrag tevens ongeloofwaardig is in het licht van de risico's die uitgingen van de bedreigingen door de bendes. De verzoekschriften herhalen verzoekers hun verklaringen dat zij geen argwaan wouden wekken om de bendeleden te alarmeren van hun nakende vlucht, doch de Raad merkt op dat zij met dit verweer andermaal voorbijgaan aan de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissingen. De Raad treedt de commissaris-generaal immers bij dat het niet aannemelijk is dat verzoekers, die verklaarden dat de bendeleden hadden bedreigd om hen te vermoorden doch enkel wachtten op de bevestiging van de bendeleider, het risico zouden nemen om hun wijk te verlaten om naar de kerk en het werk te gaan, gezien zij tevens verklaarden dat er zich bendeleden ophielden aan de ingang van hun wijk en verzoekers zo het risico liepen om blootgesteld te worden aan de bendeleden bij het verlaten van de wijk. De bestreden beslissingen oordeelden terecht dat verzoekers' verklaringen waarom zij dergelijk risico zouden nemen niet kunnen overtuigen, in het licht van de geschetste vrees voor de bendes. Verzoekers citeren tevens nog uit de verklaringen van verzoeker tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, die verklaarde dat het tevens een risico inhoudt om de wijk snel te verlaten, doch zij doen hiermee geen afbreuk aan de in de bestreden beslissingen omtrent deze verklaring gedane vaststellingen, waaruit genoegzaam blijkt dat ook deze verklaring niet kan overtuigen. In de bestreden beslissingen werd immers terecht gesteld dat deze bewering klemmt met de vaststelling dat verzoekers enkele dagen later toch hun woning hebben verlaten, zodat zij niet aantonen dat zij dit niet eerder zouden hebben gekund.

De Raad benadrukt dat van verzoekers, die verklaren dat zij bedreigd worden door de bende MS13 in hun regio van herkomst, redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij de nodige maatregelen nemen om zich te beschermen tegen hun vermeende vervolgers, dan wel dat zij zo snel mogelijk deze regio of het land trachten te verlaten. Uit de vaststellingen in de bestreden beslissingen en hetgeen voorafgaat kan echter genoegzaam blijken dat verzoekers hebben nagelaten om maatregelen te nemen tegen de door hen ingeroepen bedreigingen en dat zij evenmin een overtuigende verklaring hebben gegeven voor dit gedrag in het licht van de bedreigingen die uitgingen van de bende MS. Verzoekers' laattijdige vertrek uit hun woning en hun nalatigheid om maatregelen te nemen tegen de vervolging door MS relativeert dan ook de geloofwaardigheid van de door hen geschetste vrees.

Waar verzoekers aanvoeren dat zij niet verantwoordelijk zijn voor de handelswijze van de bendeleden, wijst de Raad erop dat zij deze stelling op algemene wijze plegen, doch hiermee er niet in slagen om *in concreto* afbreuk te doen aan de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissingen dat het niet aannemelijk is, enerzijds, dat de bendeleden verzoeker zouden waarschuwen dat hij en zijn familie vermoord zouden worden, daar zij verzoekers daarmee de kans bieden om te vluchten, en anderzijds, dat zij verzoeker vervolgens steeds zonder verdere problemen zouden laten vertrekken. De Raad merkt hierbij op dat verzoekers' verklaringen een afdoende bewijs kunnen vormen van hun hoedanigheid als vluchteling op voorwaarde dat zij mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De vaststelling dat verzoekers geen geloofwaardige verklaringen afleggen over de handelswijze van de bendeleden doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun relaas.

Verzoekers herhalen in hun verzoekschrift hun verklaringen dat zij L. al jaren kenden en dat zij, hoewel zij hem niet voor de volle honderd procent vertrouwden, zij er ook niet van uitgingen dat hij hen zou vermoorden en dat zij hem vertrouwden toen hij zei dat de bedreigingen uitgevoerd werden. De Raad wijst er echter andermaal op dat verzoekers met de loutere herhaling van hun verklaringen geen afbreuk kunnen doen aan de pertinente en correcte motieven in de bestreden beslissingen. Hierin werd immers reeds terecht geoordeeld dat bovenstaande verklaringen geen afdoende verschooning vormen voor hun risicovolle gedrag in het licht van de context van de bedreigingen die uitgingen van de bende MS. De Raad treedt de motivering in de bestreden beslissingen bij dat het niet aannemelijk is dat verzoekers de deur zouden opendoen voor een bendelid van MS, de bende die hen bedreigde, ongeacht het feit dat zij deze reeds enige tijd kenden. Dit geldt temeer nu verzoekers in hun verzoekschriften benadrukken dat zij L. niet voor de volle honderd procent vertrouwden, zodat kan worden aangenomen dat verzoekers, in het licht van de geuite bedreigingen, niet het risico zouden nemen om hun deur open te doen voor een bendelid van MS, zelfs indien zij deze al geruime tijd kenden. Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers' relaas.

Verzoekers geven verder aan te volharden in hun verklaringen zoals afgelegd tijdens de persoonlijke onderhouden en werpen op dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden aangemaand om het kort te houden en alles samen te vatten. Zij stellen dat hen niet kan worden verweten dat zij bepaalde zaken niet vermeld hebben tijdens dit interview, nu de commissaris-generaal twee persoonlijke onderhouden nodig had om hun relaas te begrijpen. De Raad wijst er eerst op dat het zich louter scharen achter één der tegenstrijdige verklaringen, niet volstaat om de vastgestelde tegenstrijdigheden op te heffen. Er dient te worden opgemerkt dat verzoekers bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen worden dat van hen wordt verwacht dat zij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeven die tot hun vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoekers geenszins van hun medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk hun asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de procedure. Bovendien betreffen de vastgestelde tegenstrijdigheden kernelementen van verzoekers' relaas, waardoor redelijkerwijze kon worden verwacht dat zij deze elementen correct weergeven. Verder stelt de Raad nog vast dat verzoekers' verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hen werden voorgelezen en zij deze vervolgens hebben ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat zij zich uitdrukkelijk akkoord verklaarden met de inhoud ervan. Daarenboven hebben verzoekers uitdrukkelijk "ja" geantwoord op de vraag tijdens hun persoonlijk onderhoud of zij tijdens dit interview alle problemen die hen ertoe hebben aangezet hun land van herkomst te verlaten konden vermelden en maakten zij geen melding dat hun verklaringen onvolledig of verkeerd zouden zijn weergegeven, hoewel redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij dit zouden melden indien dit het geval zou zijn. Gelet op deze vaststellingen is de Raad van oordeel dat bovenvermeld verweer geen afdoende verschoning biedt voor de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden en omissies in verzoekers' verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens de persoonlijke onderhouden.

Verzoekers stellen in hun verzoekschriften nog dat verzoeker zich in een "tweestrijd" bevond, aangezien hij enerzijds klacht wilde neerleggen bij de politie doch anderzijds bang was dat de klacht zou lekken, doch de Raad merkt op dat dit verweer geen afbreuk kan doen aan de pertinente en correcte motieven in de bestreden beslissingen dat het niet aannemelijk is dat verzoeker een klacht zou gaan indienen bij het politiekantoor in zijn eigen gemeente, gezien zijn verklaringen dat hij op dat moment reeds bedreigd werd door de bende MS omwille van het feit dat hij klacht zou ingediend hebben bij de politie en hij op deze manier het risico liep dat de bende MS hem zouden zien binnenstappen in het politiekantoor. Dat verzoeker dergelijk risico zou nemen, terwijl hij reeds bedreigd werd door de bende MS om deze reden en bovendien reeds had besloten dat hij het land zou verlaten, is aldus niet aannemelijk in het licht van de door verzoeker geuite vrees. Deze vaststelling doet aldus verder afbreuk aan de geloofwaardigheid aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

Het algemene verweer in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal de werking van de bendes in El Salvador niet kent wordt op algemene wijze geponeerd doch niet verder toegelicht, zodat dit verweer niet volstaat om afbreuk te doen aan de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissingen.

Volgende motivering in de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, die werd overgenomen in de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster, is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

"Voorts dient opgemerkt te worden er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen met MS-13. Ten eerste dient het opmerkelijke karakter van jullie gedrag, gelet op de context, te worden toegelicht. Op 16 mei werd u onderschept door twee bendeleden die u de boodschap doorgaven dat er slechts werd gewacht op bevestiging om u te vermoorden. Diezelfde avond beslisten u en uw vrouw dat jullie wegens het gevaar voor jullie leven, het land dienden te verlaten. Uw vrouw contacteerde onmiddellijk haar broer om hiervoor financiële hulp te vragen (CGVS I p. 10 en p. 11). De dringendheid van jullie vlucht blijkt uit jullie onmiddellijke keuzes en acties. Desondanks, bleven jullie gedurende enkele dagen nadat jullie de doodsb bedreiging hadden ontvangen in jullie huis wonen (CGVS I p. 12, p. 13 en p. 15). U verklaart dat u niet onmiddellijk kon vertrekken omdat jullie nog geen geld of paspoorten hadden (CGVS I p. 14). Dit verklaart op geen enkele wijze waarom jullie gewoon thuis bleven wonen."

Ook tijdens uw tweede onderhoud wordt u erop gewezen dat u had verklaard dat u vanaf u de gsm had gekregen, wist dat u een doodsvonnis had gekregen. Hierop wordt u gevraagd waarom u er voor koos om desondanks nog vier dagen te blijven en het leven van uzelf en uw gezin op het spel te zetten. U antwoordt niet op de vraag en herhaalt dat het om een doodsvonnis ging. Benadrukt dat dat inderdaad de essentie van de vraag is en gevraagd waarom u desondanks besloot vier dagen langer te blijven, geeft u een nietszeggend antwoord. U zegt dat u helemaal niets over hen had gezegd."

U kon ook niet gewoon weglopen of naar uw familie gaan omdat u hen dan in gevaar bracht. Het enige wat u kon doen was hopen dat het voorbij ging. Dit is volstrekt niet overtuigend. U verklaart verder dat u niet zomaar kon weggaan, want ze zouden u niet hebben laten gaan (CGVS II p. 10). Echter bleef u ook gewoon naar het werk gaan tot 20 mei (CGVS I, p. 8) en gingen jullie ook de paspoorten halen, waarna jullie waardoor uw stelling dat ze u niet lieten gaan weinig steek houdt.

Uw vrouw verklaart dat in de hypothese dat jullie wel geld en paspoorten hadden gehad, jullie onmiddellijk zouden zijn vertrokken (CGVS (...)B II p. 9). Dat men zich bij een vrees voor zijn leven kan permitteren om, op de plaats van bedreiging, te wachten op het regelen van paspoorten of het ontvangen van geld is vreemd en doet vragen opwerpen. Dit is des te vreemder gezien u verklaart dat er verschillende migratiediensten zijn in El Salvador waar men paspoorten kan afhalen (CGVS II p. 11). Wanneer u wordt gevraagd waarom u niet naar uw schoonvader kon verhuizen om dan daar de paspoorten te regelen, zegt u dat uw schoonvader op het platteland woont en dat jullie er niet aan hebben gedacht daar ergens te gaan. Wanneer u wordt gevraagd hoe het komt dat jullie er niet aan dachten dat jullie jullie paspoorten ergens anders konden aanvragen, zegt u dat de Protection Officer gelijk heeft en dat het niet in jullie is opgekomen (CGVS II p. 12). Jullie dienden bijgevolg niet in Buenavista te blijven omwille van paspoorten, hetgeen jullie verklaren de hoofdzakelijke reden te zijn voor jullie laattijdige vertrek. Jullie vreesden voor jullie leven; op elk moment kon het bevel tot jullie moord worden gegeven. Dat vervolgens noch u, noch uw vrouw er niet aan zouden hebben gedacht dat jullie elders paspoorten konden aanvragen, is gezien de context weinig aannemelijk. Verder is ook het wachten op geld geen aannemelijke verklaring voor waarom jullie in Buenavista zouden blijven. Uw vrouw verklaart dat jullie niet bij uw schoonvader konden wachten op de transactie van het geld, omdat hij op een afgelegen plek woont en de dichtstbijzijnde geldautomaat ver daar vandaan is (CGVS (...)B II p. 6). Gelet op de levensbedreigende context overtuigt deze verklaring niet. Er is voorts geen aannemelijke verklaring voor jullie laattijdige vertrek uit jullie wijk, wat de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig in het gedrang brengt.

Voorts is het vreemd dat u besliste om na de bedreiging, als strategie, uw dagdagelijkse routine voort te zetten (CGVS I p. 14 en p. 15). Zo besliste u vreemd genoeg om de volgende dag, zoals gewoonlijk, naar uw werk te gaan (CGVS I p. 12). Wanneer u wordt gevraagd waarom u dit deed, zegt u dat u geen wantrouwen wilde wekken. Jullie deden gewoon normaal verder, want jullie hadden angst hen te doen denken dat u hen inderdaad had verraden (CGVS I p. 15). Dat u de reflex zou hebben om de dag na uw doodsb bedreiging te gaan werken, is echter in eerste instantie een bedenkelijke handelwijze voor iemand die voor zijn leven vreest.

Bovendien gingen jullie zondagochtend nog naar de mis (CGVS I, p. 12). U verklaarde dat jullie de gewoonte hadden om naar de kerk te gaan en dat door hetgeen was gebeurd, u ook de nood voelde om te gaan. Dit is opmerkelijk. Om namelijk naar de kerk te gaan, diende u uw wijk te verlaten (CGVS II, p. 5). Dit betekent dat u zich diende te begeven langs de plaats aan de ingang van de wijk, waar de postes zich ophouden om alles in het oog te houden (CGVS I p. 16 en CGVS II p. 3). Na de misviering keerde u terug naar huis en diende u opnieuw voorbij deze plaats te komen. Wanneer u er op wordt gewezen dat u zich hierdoor aan een onnodig risico bloot stelde, zegt u dat de bendeleden overal zaten en de hele zone in het oog hielden. Als ze het bevel hadden gekregen jullie te doden, kon het eender wanneer gebeuren (CGVS I p. 16). Uw vrouw zegt in dit verband dat jullie op een zo normaal mogelijke manier voorbij de ingang reden. Wanneer haar wordt gevraagd of jullie juist geen argwaan konden wekken door daar voorbij komen en de indruk te geven dat jullie op een 'verborgen' manier wilden ontsnappen, antwoordt zij simpelweg 'nee' (CGVS (...)B II p. 2). Gevraagd waarom zij dit zo overtuigd zegt, zegt ze slechts dat jullie een normaal leven hadden en jullie zich met niemand bemoeiden. Jullie hadden die angst niet. Gevraagd of jullie dan niet de angst hadden dat de postes jullie voorbijgang zouden interpreteren als een vlucht, antwoordt zij opnieuw slechts 'nee'. Gevraagd waarom niet, gezien jullie doodsb bedreigingen hadden gekregen, zegt zij dat jullie het gevoel hadden dat jullie het op zo een natuurlijk mogelijke manier moesten doen, net om geen vermoedens op te wekken. Haar vage verklaringen overtuigen niet. Gevraagd of het dan volgens haar een extra risico inhield om zich voorbij die plek te begeven, zegt zij plots dat dat zeker zo was (CGVS (...)B II p. 3). Deze plotse verklaring is onlogisch, gelet op wat uw vrouw eerder verklaarde.

Jullie onvoorzichtige optreden, dat jullie verkondigen als zijnde een strategie om zich zo onverdacht mogelijk te doen uitschijnen, doet gelet op de context afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tijdens uw eerste interview verklaarde u dat vertrekken uit de wijk een risico was, net zoals daar te blijven (CGVS I p. 15). Wanneer de postes die aan de ingang van de wijk staan iets verdachts zien, verwittigen zij de bendeleden die zich in de wijk bevinden opdat zij zouden handelen (CGVS II p. 3 en p. 4).

Jullie konden na uw onderschepping op 16 mei echter de wijk verschillende keren probleemloos verlaten; onder andere om naar het werk te gaan, meerdere keren paspoorten op te halen en naar de kerk te gaan. Hieruit blijkt niet dat jullie last ondervonden om de wijk te verlaten. Wanneer u hier op wordt gewezen en gevraagd dat te verklaren, antwoordt u slechts dat toen ze u de gsm gaven, ze nog op bevestiging aan het wachten waren over of u had gepraat of niet. Ze hadden die bevestiging nog niet gekregen, wat jullie de tijd gaf om de zaken nog in orde te brengen. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd waarom u vorige keer zei dat u niet vertrok uit de wijk omdat u op die manier schuld zou bekennen, wat een even groot risico zou vormen als blijven in de wijk, zegt u dat weggaan iets anders is dan vluchten. Als ze u bedreigen en u vlucht daarna weg, dan bevestigt u dat u diegene bent die hen heeft verraden. Gevraagd hoe de bendeleden zouden kunnen weten of u de wijk slechts verlaat of vlucht, zegt u dat het een signaal zou zijn voor hen indien zij jullie spullen of koffers uit het huis zouden zien halen (CGVS I p. 12 en CGVS II p. 11). Deze verklaring overtuigt niet. U heeft op maandag 20 november met weinig spullen, zonder koffers, de wijk verlaten en bent niet meer teruggekeerd (CGVS II p. 13). U had hetzelfde enkele dagen eerder kunnen doen.

Verder is de handelwijze van de bende zoals deze naar voren komt uit uw verklaringen uiterst merkwaardig. Zo is het immers vreemd dat de bende u zou waarschuwen dat jullie misschien vermoord zouden worden, maar dat zij voorlopig nog aan het wachten waren op bevestiging van bovenaf. Gezien zij jullie dan alle mogelijkheid gaven om te vluchten houdt dit maar weinig steek. Dat de bende jullie ook nog eens keer op keer zomaar lieten gaan wijst er geenszins op dat zij jullie zouden viseren. Indien zij jullie wilden vermoorden, zoals u beweert, houdt het weinig steek dat ze jullie eerst waarschuwen en dan zonder problemen steeds laten vertrekken.

Dat u voorts, nadat u drie dagen eerder met de dood werd bedreigd, simpelweg de deur zou open doen voor een bendelid –dat u weliswaar reeds enige tijd kende- om met hem op straat een gesprek te voeren, is vreemd (CGVS I p. 26 en CGVS (...)B I p. 11). Wanneer u wordt gevraagd waarom u besliste de deur open te doen, zegt u dat u vanaf uw voordeur kon zien wie het was en dat u ook niets anders kon doen dan openen. Gevraagd waarom u dit zegt en erop gewezen dat u toch kon beslissen om niet open te doen, zegt u gewoon 'ja'. Nogmaals gevraagd waarom u op zo een cruciaal moment -uw leven was in gevaar- de deur open deed voor L., zegt u dat u hem kende en dat u niet dacht dat hij u of uw familie iets zou aandoen (CGVS II p. 8). U wordt er op gewezen dat los van het feit dat u hem kende van sinds hij klein was en hem toen eten gaf, L. intussen bendelid was geworden. U wordt gevraagd hoe het komt dat het niet in u opkwam dat het een probleem zou kunnen vormen voor u indien u de deur open deed, gelet op de doodsb bedreiging die u had gekregen. U zegt slechts dat u niet dacht dat hij u iets zou aandoen en dat u er ook geen spijt van heeft dat u de deur heeft open gedaan; anders zouden jullie namelijk niet meer in leven zijn (CGVS II p. 8 en p. 9). Deze simpele verklaring overtuigt, gelet op de context, niet. Bovendien houdt het geen steek dat u verklaart dat u dankzij de waarschuwing van L. nog steeds in leven bent (CGVS II, p. 9). Hij gaf u niet meer informatie dan die u al had en waarschuwde u slechts om te vertrekken omdat de bendeleden op bevestiging aan het wachten waren (CGVS I p. 12). Uw verklaringen omtrent het bezoek van L. doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het in dit opzicht ook weinig aannemelijk dat L. jullie openlijk, op straat, zou komen waarschuwen om te vluchten. Door jullie te komen waarschuwen, en hierdoor in te gaan tegen de wil van de bende, nam hij een risico op zijn eigen leven. Gevraagd wat u denkt dat de reden is dat L. dit zou doen, zegt u slechts dat u denkt dat hij jullie apprecieerde en dat hij jullie wilde bedanken omdat jullie hem niet hebben laten sterven van de honger (CGVS II p. 9). Deze verklaring overtuigt niet. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat discipline, vertrouwen, loyaliteit en overgave de hoofdzakelijke principes of 'richtlijnen' vormen voor de bende. Bendes eisen bijgevolg absolute loyaliteit van hun leden, diens families en partners. Daden die worden beschouwd als daden van verraad –waaraan L. zich wel degelijk schuldig maakte- worden gewoonlijk bestraft met de dood. Dit risico kan zich eveneens uitbreiden tot leden van de familie. Dat dit jonge bendelid zijn bende zou verraden en u –op zodanig onvoorzichtige wijze- zou komen informeren, is gelet op deze informatie weinig aannemelijk. Het incident met L. doet daarom ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tot slot wat betreft L. is het opvallend dat zowel u als uw vrouw het nalieten zijn bezoek te vermelden op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en dit slechts voor een eerste keer deden tijdens jullie persoonlijk onderhoud (CGVS I p. 11 en CGVS (...)B p. 7). Gevraagd waarom, zegt u slechts dat het u is ontglipt. Dit valt geenszins te rijmen met uw verklaring dat u nog in leven zou zijn dankzij de waarschuwing van L. (CGVS II, p. 9). Erop gewezen dat noch u noch uw vrouw er iets over zeiden op DVZ, zegt u slechts dat u niet weet waarom dat zo is (CGVS I p. 26). Uw vrouw zegt slechts dat haar werd gezegd dat ze kort de feiten moest opnoemen en dat ze tijdens het interview meer tijd zou hebben om alles uit te leggen (CGVS

(...)B I p. 8). Deze vage verklaringen kunnen het feit dat jullie beiden het incident niet vermelden moeilijk rechtvaardigen.

Ook is het opvallend dat u plots uit wanhoop de reflex had –ondanks dat u het uiteindelijk niet deed- om klacht in te dienen bij de politie, terwijl u juist daarom werd bedreigd door de bendeleden. Voornamelijk uw beslissing om dit te doen in het politiekantoor in uw eigen gemeente, San Jacinto, te gaan (CGVS (...)B I p. 11). De MS13, de bende door wie u met de dood werd bedreigd- heeft de controle over heel San Jacinto (CGVS I p. 6). Dat u hen de kans zou geven u het politiekantoor te zien binnen stappen doet ernstig twijfelen aan uw vrees, en daarom ook aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts is het vreemd dat u bent gaan onderduiken bij uw schoonouders, maar dat u niet weet welke bende daar aanwezig is (CGVS II p. 5). Uw vrouw weet dit evenmin (CGVS (...)B II p. 2). Wanneer u wordt gevraagd waarom u dit niet weet, zegt u dat dat is omdat u geen band heeft met de ouders van uw echtgenote. Zij hadden jullie huwelijk niet aanvaard, dus jullie gingen nooit bij hen op bezoek. Wanneer u wordt gevraagd of jullie zich niet hebben geïnformeerd over de aanwezigheid van bendeleden daar met het oog op mogelijke problemen bij binnenkomst in de wijk, zegt u dat dat gebied een neutrale zone is. Plots zegt u dat er naast de kerk wel een bende is. Vreemd genoeg zegt u dat u weet dat de bendeleden onderling communiceren en dat als ze iemand willen vinden, ze dat ook doen. Ze kunnen zich zelf echter niet teleporteren en die persoon dezelfde dag of binnen drie dagen vinden (CGVS II p. 5). Indien u werkelijk problemen heeft met bende MS, mag logischerwijs van u worden verwacht dat u zich ten minste informeert over hun aanwezigheid op de plek waar u gaat onderduiken. Dat u dit niet heeft gedaan en bovendien nog steeds niet weet welke bende daar aanwezig is, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tot slot is de aard van zowel de verklaringen die u aflegt als die uw vrouw aflegt op DVZ verschillend in vergelijking met die op het CGVS. Zo blijkt uit uw DVZ-verklaringen dat u eerst naar de politie ging met het oog op het indienen van de klacht, en dat hierna verschillende arrestaties gebeurden. Hierna werd u met de dood bedreigd (CGVS vragenlijst, vraag 5). U doet uitschijnen dat uw bezoek aan het politiekantoor de aanleiding was voor de bendeleden om te vermoeden dat jullie hen hadden verraden, terwijl uit uw verklaringen op het CGVS blijkt dat u pas na de bedreigingen naar de politie ging. Gevraagd hoe het komt dat uw verklaringen verschillen, zegt u slechts dat bij DVZ de nadruk lag op 'kort antwoorden' en dat dit moeilijk is voor u. U was geïntimideerd, zenuwachtig en het kan zijn dat bepaalde dingen u hierdoor ontglipten (CGVS I p. 25). Dit is niet overtuigend.

Uw vrouw bracht op de DVZ zelfs een nog ander relaas aan. Zij verklaarde toen dat de bende u contacteerde met de eis om met hen mee te werken. U moest hen geld geven en uw auto. Jullie gingen vervolgens naar de politie en zij vroegen uw man om met hen mee te werken. Enkele dagen later was er een politieoppatie en werd er een bendelid gearresteerd. Na deze operatie was het minder gevaarlijk voor jullie en konden jullie vertrekken (CGVS (...)B vragenlijst, vraag 5). Dit komt bezwaarlijk overeen met het relaas dat u uiteenzet op het CGVS. Wanneer uw vrouw hierop wordt gewezen, antwoordt zij naast de kwestie. Ze zegt slechts dat wanneer men klacht indient, men moet meewerken met de politie. Dat weekend waren er operaties en werden er bendeleden van de kolonie gearresteerd. Wanneer uw vrouw nogmaals wordt gewezen op het verschil in verklaringen van jullie beiden op DVZ en op het CGVS, zegt zij slechts dat het misschien komt doordat men tegen haar zei een korte versie te geven en de tweede keer meer in detail (CGVS (...)B I p. 12). Dat jullie beiden de feiten anders weergaven op DVZ brengt de geloofwaardigheid van uw relaas verder in het gedrang. De vage verklaringen die jullie beiden afleggen om de tegenstrijdigheid uit te leggen, kunnen de geloofwaardigheid niet herstellen.

Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw Salvadoraanse nationaliteit, die niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. Uw huwelijksakte, een Google Maps plattegrond en uw reistickets hebben geen betrekking op de inhoud van uw relaas en zijn bijgevolg niet relevant voor uw dossier. De nieuwsberichten die u neerlegde handelen over de algemene veiligheidssituatie in El Salvador. U dient echter concrete feiten aan te brengen die verband houden met uw persoonlijke situatie om een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in El Salvador volstaat niet."

De bestreden beslissing in hoofde van verzoekster oordeelde bovendien nog op pertinente en correcte wijze dat: "Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw Salvadoraanse nationaliteit, die hier niet onmiddellijk betwist wordt. Hetzelfde geldt voor het paspoort van uw zoon." Aldus kunnen deze documenten de geloofwaardigheid van verzoekers' relaas niet vermogen te herstellen.

Op basis van de beschikbare landeninformatie, kan verder niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

De Raad stelt in dit verband vooreerst vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers van deze vrees geen gewag hebben gemaakt in de loop van de administratieve procedure.

Verzoekers' verblijf in België voor de duur van hun asielprocedure resulteert als dusdanig niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

De Raad betwist verder niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving of afpersing, maar dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving of afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3 of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Het geheel van verzoekers' individuele omstandigheden en de algemene situatie in El Salvador in acht genomen, besluit de Raad dat verzoekers niet concreet aannemelijk maken dat ze ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat ze in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekers nog aanvoeren dat zij door de huidige COVID-19 crisis bij een terugkeer naar El Salvador geen werk zullen hebben en niet de noodzakelijke medische zorg zullen krijgen indien zij besmet worden met deze ziekte, merkt de Raad op dat dit element niet relevant is aangezien er geen sprake is van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c),

van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekers ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht.

Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP